

EVENTYR: Kom med på anden del af en cykeltur lidt udover det sædvanlige. Efter at have cyklet New Zealand rundt er Frank Jensen nu kommet til Australien.

■ Frank Jensen er 42 år gammel. Han voksede op i Aabybro, men bor i dag i Aalborg.

Varm velkomst

AUSTRALIEN FRA NORD TIL SYD

DOWN UNDER 2: Jeg er taget på opdagelse i en verden, der er så vidt forskellig fra den verden, vi ser i nyhederne. Følg med i andet kapitel af en 10.000 km lang cykeltur i New Zealand og Australien

Tekst og foto: Frank Jensen
redaktion@nordjyske.dk

Det er nu godt 3½ måned siden, jeg forlod Danmark, og 4200 kilometer på cyklen er det blevet til, så en del erfaring som cykelturist har jeg da fået. Alligevel sidder jeg her i det nordligste Australien og føler mig som en absolut nybegynder. Det er nemlig noget helt andet, jeg skal i gang med nu i forhold til at cykle rundt på New Zealand, hvor der ganske vist var varme dage, men aldrig ekstremt varmt.

Her i Darwin er der stinkende varmt. 35 grader og en konstant høj luftfugtighed her midt i regntiden gør, at selv den mindste anstrengelse får sveden til at vælte af mig, så jeg frygter for, hvordan det bliver, når jeg igen springer på cyklen. Godt nok vil jeg om 500 kilometer slippe for den massive regn, der med jævne mellemrum rammer. Til gengæld får temperaturen yderligere et hak opad fra de 35 grader – og sikke da et hak. Jeg kan på Australiens

svar på DMI se, at temperaturer op imod - og af og til over - de 50 grader langt fra er usædvanlige. De høje temperaturer, den stegende sol, og den evindelige kamp i ødemarken for at have vand nok skræmmer lidt, men omvendt er det jo også lidt spændende. Og hvis jeg med sikkerhed vidste, at jeg kunne klare det, ville det jo ikke rigtigt være en udfordring.

Heldigvis har Will & Tammie, som jeg boede hos i Auckland, sat mig i kontakt med Brad, som er rutineret langturscyklist og bor i Darwin. Jeg møder ham flere gange og får masser af gode råd til, hvordan jeg skal gribe udfordringen an. Jeg får derfor købt de rigtige landkort, der viser, hvor der er vandtanke, småbyer og roadhouses (små hoteller), så jeg har en chance for at planlægge, hvor jeg skal købe mad, tanke vand mv., og jeg får gode tips til, hvad jeg ellers skal have med.

Mens pedaltramperiet nok skal gøre min pande våd, kommer jeg til gengæld ikke

til at svede over at finde vej. I udkanten af Darwin, hvor jeg nu har været i ti dage, skal jeg finde Stuart Highway, og så skal jeg egentlig bare følge den, til jeg når Adelaide. 3050 kilometer er der, og det bliver igennem noget af det mest øde landskab, man kan forestille sig.

Forbandede fugtighed

Der ER varmt på Stuart Highway, men det er fugten, der er det største problem, og det er 24 timer i døgnet. Om dagen gør den skyhøje luftfugtighed kombineret med heftige regnskyl, at jeg er våd meget af tiden på cyklen, og nætterne er heller ikke uden problemer. Den uhyggeligt høje luftfugtighed kombineret med natte-temperaturer, der næppe går under 25 grader, gør det tæt ved umuligt at sove i telt, for sveden vælter af mig.

Jeg har hørt, at turen ned ad Stuart Highway skal være en magisk oplevelse. Indtil nu får regnvej og fugt imidlertid magien til at glimre ved sit fravær, og jeg nyder ikke rigtigt cyklingen.

En lastbil i Australien, et roadtrain, kan være rigtig lang - op til 53 meter med op til fire vogne på slæb.

Til gengæld er jeg dybt fascineret af de såkaldte roadtrains, der flittigt kører ad Stuart Highway. Et roadtrain er en lastbil, men i størrelse XL.

Her i ødemarken er der god plads, enorme afstande og stort set ingen sving, så lastbilerne kører med tre eller fire anhangere. Det er et lidt skræmmende, men samtidigt fascinerende syn, når

sådan et vogntog buldrer forbi. Op til 53 meter lange er de, men chaufførerne er både venlige og hensynfulde over for mig, så de volder mig ingen direkte problemer, men indirekte gør de nu. Det er nemlig ikke kønt, når 53 meter lastbil hamrer ind i køer, heste og kænguruer, og resultaterne af de møder ser – og ikke mindst lugter - jeg adskillige gange

om dagen.

De levende eksemplarer har jeg til gengæld ikke set mange af endnu. Det kommer nok, men magien mangler. Jeg skal videre sydpå, væk fra regnen, og det kan kun gå for langsomt.

Fra magisk til forfærdelig

04.45 ringer vækkeuret. Jeg er i Daly Waters, godt 500 kilometer syd for Darwin.

■ Han er uddannet journalist fra Danmarks Journalisthøjskole og var i forbindelse med uddannelsen bl.a. i praktik på Nordjyske. Efterfølgende har han i flere omgange arbejdet i mediehuset, men arbejder i dag som journalist udenfor huset.

■ Han har altid holdt af at rejse, og har i forbindelse med arbejde eller studie boet i Grækenland, London, Montreal og i Bangkok.

■ Han har altid haft cyklen som det primære transportmiddel, men turen her var hans første cykelferie.

Daly Waters er en lille flække, der groft sagt bare består af en legendarisk pub og så et par huse, i alt 25 indbyggere. Jeg har haft en dejlig hviledag i byen, men nu skal jeg videre, og alt tegner til en god dag på cyklen. Jeg er udhvilet, har spist godt, og da jeg hopper på cyklen klokken knap seks om morgenen, er temperaturen nådig, og den ellers nærmest allestedsnærværende modvind er heldigvis ikke stået op endnu. Jeg træder glad i pedalerne og tænder cykellygten, for solen er først kun lige på vej op. Kænguruerne er til gengæld oppe og hopper lystigt rundt i vejkanterne og gør sammen med solopgangen og stilheden i ødemarken min morgen magisk.

Min magiske morgen bliver dog til en forfærdelig formiddag, da baghjulet pludselig ikke kører med rundt, når jeg træder i pedalerne, for en defekt cykel er bare det sidste, jeg har brug for her midt i ødemarken. Mens jeg står og forgæves makker med cyklen i vejkanterne, standser en pick-up truck - uden at jeg har gjort tegn. Ud springer David, som arbejder på en af de enorme kvægfarme, der findes i ødemarken. David bakser længe med hjulet, men uden held. Han giver det en chance til, og pludselig får han igen smil på læben.

- Der var alt for meget fedt omkring akslen, men nu har jeg fjernet en masse af det, så nu kører hjulet igen med rundt. Jeg takker mange gange og priser mig lykkelig over, at min cykel igen fungerer efter hensigten, og at eventyret nu kan fortsætte.

Afslapning i Alice Springs

Da jeg for 14 dage siden forlod Darwin og nordkysten, så jeg efter meget kort tid - og i silende regnvej - et skilt, der viste 1464 kilometer til Alice Springs. Dengang virkede 1464 kilometer - til jeg var halvvejs mod sydkysten - uoverkommeligt. Her i ørkenens knastørre varme virker tanken om regn meget fjern, til gengæld er Alice Springs ret forude.

I Alice Springs har jeg gennem et internetforum for langturscyklister, Warm Showers, fået kontakt til Mandy og Stuart, som byder mig velkommen i deres dejlige hjem midt i byen. Hurtigt får vi pejlet os ind på hinanden, og vi får snart gang i gode snakke og den form for godmodig smådrilleri, som jeg elsker. Jeg bor godt en uge hos dem, og her

I den australske ødemark er der stegende hedde, men med masser af vand at drikke og rigeligt med faktor 50 solcreme på, så gik det.

Australien er cirka 170 gange større end Danmark, så det er nogle lidt andre distancer, end vi er vant til herhjemme.

får jeg virkelig tanket op socialt.

Stuart og Mandy er nemlig fuldstændig, som jeg forestiller mig australiere være. Uformelle, tilbagelænedede og fulde af humor og glæde.

Cyklen bliver fikset, så jeg forhåbentligt ikke igen skal stå midt i ingenting med en cykel, der bare ikke vil noget som helst. Nyt bag- og fornavn, nye tandhjul bagtil og ny kæde og diverse småreparationer, så kan den igen, den gå gang.

Med det på plads kan jeg koncentrere mig om at nyde at være i Alice Springs og glæde mig over at være i en by med hele 20.000 mennesker. Jeg nyder bare at gå rundt blandt mennesker efter lang tid i ødemarken. Men efter en uges tid har jeg fået hvilet ud, jeg har dovent i sofaen, og jeg har fået kigget mig godt og grundigt omkring i Alice Springs. Nu er det tid til at komme videre, og Mandy og Stuart har godt nyt til mig. Jeg får nemlig kontaktinfo på to af deres

venner, så jeg allerede ved, at jeg har et sted at bo, når jeg kommer til Adelaide. Og så får jeg et telefonnummer på deres ven, Ron, som er politibetjent og har et distrikt lidt udover det sædvanlige. Han patruljerer omkring Ayers Rock og klipens kæmpestore opland.

200 kilometer syd for Alice Springs vil jeg nemlig dreje af Stuart Highway for første gang i knap en måned. Jeg vil til Ayers Rock, og det SKAL være på cykel. Alt andet vil bare være forkert. Jeg vil med garanti fortryde det resten af livet, hvis jeg ikke cykler derud, og så meget længere er det jo heller ikke.

Kurs mod kolossen

Jeg forlader Alice Springs, og dagen efter når jeg Erldunda, hvor jeg drejer fra og begynder på de 260 kilometer ud mod Ayers Rock. På min tur ud til den rustrøde kolos får jeg mange anerkendende tommeltotter fra bilisterne, og det motiverer.

Giftige dyr er der masser i Australien, men de voldte mig ingen problemer. Her en brown snake, en af verdens giftigste slanger.

Når 53 meter lastbil og dyr ramler sammen, ender det sjældent kønt. Døde kænguruer, heste og køer så jeg masser af.

I en måneds tid har det at cykle i ødemarken været min hverdag, og jeg tænker derfor egentligt ikke så meget over, at det er noget ikke helt normalt, som jeg er i gang med, men det minder tommeltotterne mig heldigvis om.

Jeg ved, at der er 60 kilometer endnu hen til Ayers Rock, men tænk, at jeg allerede kan se den nu. Tanken om at jeg snart har cyklet hele vejen til en af Australiens - og verdens - helt store seværdigheder fylder mig med glæde, forventning og tilfredshed.

Inden jeg kører ud til stenen, gør jeg dog først holdt i byen Yulara, som er den by, som man bor i, når man besøger Ayers Rock. Selve stenen ligger i en nationalpark 18 kilometer væk fra Yulara, og overnatning er forbudt i parken. Der er heldigvis længe til aften og nat endnu, og efter at have tanket energidepoterne op i det lokale supermarked, kører jeg derud.

En politibil passerer mig i modsat retning og vender så om. Jeg har godt nok ladet den i Australien lovpligtige cykelhjelm få et hvil i varmen, men der er ingen bøde til mig. Tværtimod er der varmt håndtryk fra Stuart og Mandys ven, Ron, og fra hans makker, Mark, som pudsigt nok er dansk/australier, og som indtil for seks-syv år siden boede på Fyn. Vi får en god snak og aftales at mødes senere.

Jeg er dødtæt, men nu er jeg her, så jeg fortsætter og cykler de cirka ti kilometer, der er rundt om den gigantiske sten. Cirka tre kilometer lang er den og omkring 350 meter høj. Efter at have rundet den på cykel, sætter jeg kursen tilbage mod Yulara, hvor jeg finder en fin campingplads - med grønt græs - en sjældenhed her, hvor den rustrøde, knastørre grusede jord ellers hersker. Der er minsandten svømmepøl, og så er det hele endda til at betale sig fra, herligt.

Efter en tiltrængt hviledag

er det på tide at kigge nærmere på Ayers Rock, så jeg cykler igen rundt om den, jeg går rundt om den i den stegende hede, cirka 45 grader, og uden helt at kunne sætte fingeren på hvorfor, ja, så er jeg bare fascineret af denne gigant. Hjem og vende på campingpladsen og få et lille hvil, inden jeg atter cykler de 18 kilometer ud til stenen, for nu skal jeg se, hvordan solnedgangen bader stenen i forskellige gule, røde og orange nuancer, et smukt syn. På vej derud møder jeg igen Ron og Mark, og de foreslår, at jeg kigger forbi en restaurant, som de skal på, og lige får en øl med, når jeg kører retur til byen.

Efter dagens knapt 90 kilometers cykling og ti kilometers gang er jeg så træt, at jeg mest af alt har lyst til at finde teltet og Ole Lukøje, men omvendt sker det jo ikke hver dag, at den australske ordensmagt inviterer mig på en øl, så jeg kigger forbi. Heldigvis.

Ron skal flytte til et nyt distrikt, så det er hans sidste dag i området, og jeg er glad for, at jeg lige får sagt pænt farvel til ham. Jeg kommer til at nævne, at jeg rigtigt gerne vil se et af de samfund, som aboriginalerne, Australiens oprindelige befolkning, bor i, og hvor turister ikke har lov til at køre ind uden tilladelse. Jeg er imidlertid så heldig, at den politistation, som Ron og Mark arbejder på, ligger i sådan et samfund, nemlig Mutitjulu, som ligger klos op ad Ayers Rock. Mark tilbyder en rundvisning, og dagen efter henter han mig i politibilen ved Ayers Rock og viser rundt i Mutitjulu, som på mig virker meget forfalden og trøstesløs. Der er bilvrag og affald alle vegne, og det undrer mig, at man kan leve sådan.

Et sted i Mutitjulu er der dog både pænt og rent, nemlig i Mark og kæresten Jodies lejlighed, der ligger i samme bygning som politistationen. Efter rundturen får vi her ægte australsk BBQ, for som Jodie siger "det er så rart, når der er gæster", og jeg nyder at være gæst ved de flinke folk. Der er kængurusteaks, pølser lavet af kamelkød og mange andre gode sager, og det smager lige så godt, som det er eksotisk.

Efter endnu et par dage i området omkring Ayers Rock er det på tide at komme videre efter at jeg har fået sagt pænt farvel til Mark og Jodie.

■ Frank Jensen cyklede i alt: 10.119 kilometer (New Zealand 4281 kilometer, Australien 5838 kilometer)

■ Antal dage med over 100 km på cyklen: 38

■ Højeste højde nået: 1076 meter (Crown Range på vej til Queenstown, NZ)

■ Højeste temperatur: 52,9 grader - på Stuart Highway i Australien, men adskillige dage med over 45 grader

■ Laveste temperatur: Tre grader om natten i teltet i Tarungi, New Zealand

■ Har på turen sovet i alt 221 nætter fordelt på 117 forskellige steder

■ Overnattede 50 forskellige steder i NZ
 ■ Campingplads, telt: 27 nætter 18 forskellige steder
 ■ Campingplads, hytte: 7 nætter, 6 forskellige steder
 ■ Privat: 23 nætter, 6 forskellige steder
 ■ Hotel: 33 nætter 20 forskellige steder

Fortsat fra side 13

Jeg kommer tilbage på Stuart Highway, som jeg har talt med en del bilister om. Mange af dem taler om, hvor lang og monoton turen ad Stuart Highway er, og om jeg dog ikke synes, at det er frygtelig kedeligt? Det har jeg ikke syntes, og det synes jeg fortsat ikke, men jeg kan godt mærke, at jeg efterhånden trænger til at komme ud af ødemarken. Jeg er begyndt at tale foruroligende meget med min cykel. Og kunne den tale, er jeg seriøst bange for, at den kunne finde på at sige: det der har du altså fortalt én gang.

Der er imidlertid stadig omkring 1000 kilometer, før jeg rammer millionbyen Adelaide, så den står på masser af varme og ødemark endnu, men jeg glæder mig over de afbræk, der er. Et af dem er i den mystiske mineby Coober Peedy, som bare er et kapitel for sig. Overalt bliver der gravet efter ædelstenen opal, og dynge af jord får landskabet til at ligne noget, som tonstunge muldvarpe har boltret sig i. På min hviledag i byen får jeg blandt andet besøgt en opalmine og et af de huse, der er bygget ned i undergrunden, væk fra den stegende hede, der altid er på disse kanter.

Miraklet i ødemarken

Fra Coober Peedy til næste bebyggelse er der 255 kilometer. Det kan jeg ikke klare på én dag, men jeg håber at klare 170 kilometer i dag, for det vil betyde, at jeg vil kunne overnatte på en rastepads med forsyninger af ødemarkens og ørkenens guld, det livgivende vand. Men pludselig slipper kræfterne op, og efter 130 kilometer må jeg opgive tankerne om at nå hen til den forjættede vandtank. Jeg triller sent eftermiddag ind på en rastepads, hvor der er to bænke, et bord med et tag over, og det er det. Ingen vandtank.

Jeg har godt nok vand endnu, men jeg kan godt bruge mere, for tørsten er en trofast følgesvend her i ørkenen, hvor der typisk er på den varme side af 40 grader og en fugtighed på nul. Den dag, jeg har drukket mest, har jeg bælet mere end 20 liter i mig, og jeg er konstant tørstig. På rastepadsen får jeg snakket med et par i en bil, og de giver mig et par liter vand, inden de kører. Bedre end ingenting. Jeg går i gang med at koge den spaghetti, som sammen med

min chiliret på dåse skal give min trætte krop energi, og energitilskuddet er tiltrængt, for jeg er træt. Rigtig træt. Og så er jeg træt af at have lige lidt nok vand, og så er jeg træt af de f... nærgående fluer. Konstant er de på jagt efter fugt i disse knastørre omgivelser, og især mine øjenkroge er yndede mål for den jagt. Jeg tager et fluenet over hovedet, og det redder mig fra fluerne, men lige nu og her er jeg bare ikke voldsomt glad og tilfreds. Selvmedlidenheden viser sit grimme ansigt, og jeg ønsker mig egentligt bare alle andre steder hen.

Og så sker så det, der redder min aften. Jeg står ude midt i ødemarken, langt fra alt. Og mens jeg står og føler mig allermest sølle og stakels, triller en bil ind på rastepadsen. Og ikke bare en almindelig bil. Ud af ambulancen springer redderen Nick, der lige vil høre, om jeg har det ok? Det har jeg da, og inden jeg kan sige mere, lyder spørgsmålet: Har du vand nok?

Der må jeg jo nok erkende, at jeg godt kunne bruge noget mere. Nick åbner ambulancens bagklap og siger: du kan ligeså godt få dem, jeg har.

Snart efter står jeg med 13 vandflasker a 0,6 liter fra ambulancens køleskab plus et par dåser med lemondrik. Vi får en god snak, inden Nick ønsker mig en god aften og kører videre.

Jeg kan simpelthen ikke fatte mit held. Her står jeg midt inde i Australiens ødemark og kan godt bruge noget mere vand. Så kommer der ud af intetheden en ambulance, og nu har jeg vand og sodavand i rå mængder, og det ender med, at min aften bliver helt fantastisk.

For godt nok er det ikke med min gode vilje, at jeg sidder på en rastepads. Det er nemlig en nødvendighed, da jeg simpelthen ikke kan køre 255 kilometer på en dag og dermed nå frem til næste roadhouse og et bad, en blød seng og sikkerheden i at være blandt andre mennesker. Her er det bare ikke en mulighed, men jeg føler mig ikke utryk. Ja, en af Australiens mange giftige slanger kan bide mig, og ja, jeg kan blive røvet af forbipasserende, men risikoen anser jeg for værende meget lille. Jeg nyder i stedet at være i nuet. At sidde helt alene midt i ødemarken, nyde at der ikke er en lyd i verden og i horisonten se solnedgangen overlade scenen til en stjerneklædt himmel. Jeg

skænker mig en godnatdrink og glæder mig over, at jeg er så heldig, at det her overgår mig. Og jeg bliver ikke overfaldet, til gengæld ser jeg en slange i min cykeltaske. Heldigvis er den af gummi og har indbygget ventil.

Slut med Stuart Highway

Jeg trænger til en længere pause fra cyklingen nu. Med afstikkeren ud til Ayers Rock og mange ture omkring den og ud til den, har jeg, siden jeg forlod Darwin for knap to måneder siden, cyklet 3700 kilometer. Og nu er det lige før, at jeg har krydset Australien. De første skilte til millionbyen Adelaide på sydkysten har jeg set, og jeg tramper videre. Jeg når frem til Kates hus lidt udenfor Adelaides centrum. Det er lidt spændende – og også lidt underligt – nu at skal bo hos en, jeg aldrig har mødt før eller talt med. Sms'er har været vores kommunikationskanal indtil nu.

Kate er ven af Mandy og Stuart, som jeg boede hos i Alice Springs, hvor Kate selv kommer fra, og det er næppe tilfældigt, at de tre kender hinanden. Kate er nemlig fuldstændig lige så afslappet, imødekommende og humoristisk som hendes venner i Alice Springs, og snart snakker vi, som var vi gamle venner.

Kates hus ligger cirka fem kilometer uden for Adelaides absolutte centrum, og jeg tager flittigt ind til byen for at kigge mig omkring. Ikke efter seværdigheder som sådan, men for bare at nyde at have mennesker omkring mig efter knap to måneder i ødemarken. Jeg nyder også, at der mildest talt ikke skal meget til at få min hverdag til at fungere for tiden. Godt nok går der ingen penge ind på kontoen, men til gengæld har jeg kun én i hele verden at stå til ansvar for, nemlig mig selv - og så naturligvis min værtinde, for jeg skal jo gerne være en god gæst, nu hun har været så venlig at åbne døren til hendes hjem.

Det er nu heller ikke noget problem, vi kommer godt overens, og den australske gæstfrihed viser sig snart for alvor. Til trods for, at jeg insisterer på, at hun naturligvis ikke skal føle sig forpligtet til at vise mig rundt i weekenden, når hun har fri fra lederjobbet, falder mine ord for døve øren. Jeg kommer både med på vingårde og i dyrepark, hvor jeg får mulighed for at klø kænguruer bag ørerne og holde en blød koala i mine arme.

Så selv om Adelaide som

sådan ikke er noget særligt, nyder jeg alligevel i stor stil at være der og gøre brug af storbyens mange tilbud.

Men der er stadig 2000 kilometer til Sydney, så jeg må videre, selv om lysten til igen at tage fat på nomadlivet er til at overskue. Det, der alligevel får mig i sadlen, er udsigten til mange nye oplevelser, møder med venlige mennesker, og så glæder jeg mig over, at det er slut med ødemark, og at landskabet fremover vil være mere varierende, og at der vil være kortere mellem byerne, så af sted med mig.

Krise i blæsten

Det ER hårdt at være tilbage i sadlen. Hold nu op. Skiftet fra driveri på sofaen eller en café til masser af modvind og dermed hårdt arbejde på cyklen er noget af en omvæltning, men det er egentligt ikke fysikken, der er det største problem. Værre er det, at det virker som om, at cykelglæden fuldstændig er væk, og hver eneste morgen skal jeg virkelig tage mig sammen for at modstå fristelsen til at betale for endnu en nat på hotelværelset. Lysten til at skulle ud i modvinden og det alligevel ikke særligt varierende landskab eksisterer ikke.

Triste tanker går igennem mit hoved: Skal jeg bare springe på en bus/tog til Melbourne eller Sydney og så give pokker i, at jeg ikke har cyklet hele vejen? Tanken er umiddelbart fristende, når vinden igen-igen blæser mig direkte i fjæset, og der skal kæmpes for hver en kilometer. Men jeg ved også, at hvis jeg giver efter, vil jeg hade den beslutning resten af livet. Når jeg kører rundt i New Zealand og Australien på cykel, er det jo ikke fordi, at det skal være så nemt som muligt. Det er fordi, at det er en udfordring og ikke mindst et eventyr, som jeg har givet mig selv, og hvis det hele ikke engang imellem er surt og træls, ja så vil jeg heller ikke i samme grad værdsætte de fantastiske stunder, jeg har på cyklen og alle de usandsynligt søde mennesker, som jeg møder på min vej.

Den tanke gør, at jeg tager de mentale skyklapper af igen. Nu ser jeg ikke længere bare det, som jeg har set de seneste dage, nemlig en uendelig lang, modvindsramt asfaltvej. Jeg får kontakt til mine sanser igen og begynder at nyde den friske luft fra det enorme hav, jeg kører lige ved siden af. Jeg nyder at se emuer, disse strudselignende kæmpefug-

At ankomme på cykel til en af verdens største seværdigheder var en helt fantastisk oplevelse.

Der var også tid til at lege turist. Her i Adelaide med en af de lokale.

Efter godt 10.000 kilometer nåede jeg mit endelige mål.

■ Overnattede 67 forskellige steder i Australien

■ Campingplads, telt: 26 nætter 20 forskellige steder

■ Campingplads, hytte: 6 nætter 2 forskellige steder

■ Privat: 50 nætter 10 forskellige steder

■ Hotel: 46 nætter 32 forskellige steder

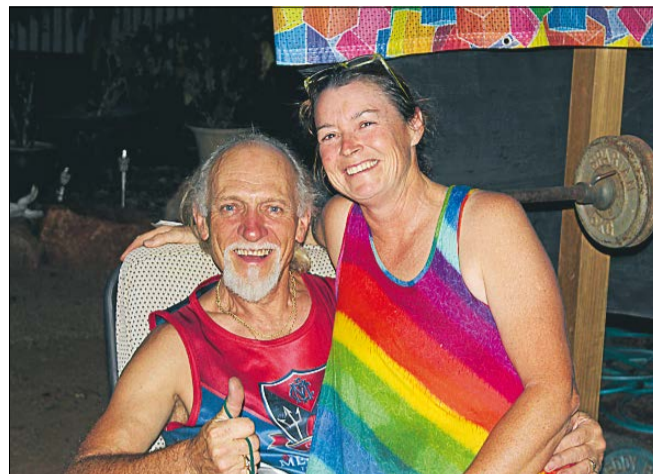
■ Camping i det fri: 2 nætter 2 forskellige steder

■ Overnattede i lufthavn: 1 nat

■ Længste distance kørt på én dag: 180 kilometer ad Stuart Highway i konstant hård modvind, startede 04.20 og kom i mål klokken 19.50

■ Flest højdemeter på en dag: 1595 – til sammenligning er Sohngårdsholmsvejsbakken i Aalborg 40 meter høj

■ Fotos taget på 7 1/3 måned: Cirka 9500

Stuart og Mandy, mine herlige værter i Alice Springs, var rigtig godt selskab, og det var tiltrængt efter lang tid i ødemarken.

Mark er dansk/australiere og har et patruljeringsdistrikt udover det sædvanlige, nemlig området omkring Ayers Rock.

Nick reddede min dag, min aften og næste dag med, da han pludselig dukkede op med masser af vand til en tørstig og træt cyklist.

Stuart og Mandys ven, Kate, tog gæstfrit imod mig i Adelaide og sørgede for, at jeg havde en fantastisk tid i storbyen.

Kænguruer så jeg i hundredvis, men sjældent en hel familie som her.

le, der render rundt på markerne, og jeg værdsætter igen den luksus, det er udelukkende at stå til regnskab for mig selv. Surmuleriet bliver afløst af et stort smil, og jeg synger glad med på Bruce Springsteens Glory Days, da jeg triller ind til det hotel, der udgør ”byen” Salt Creek.

Turen fra Salt Creek og de cirka 750 kilometer ind til Melbourne vækker mange minder om min tid i New Zealand. De smukke omgivelser gør cyklingen til en fryd, også selv om der er mange bakker. En dag ser jeg et skilt, der annoncerer, at der de næste 137 kilometer er vigebåse for trafik, der ikke kan køre så stærkt op ad bakkerne. 137 kilometer!!! Så ved langturscyklisten godt, at der venter masser af hårdt arbejde, og det gør der, men for hver en bakke er der heldigvis en belønning i form af en fantastisk udsigt.

Jeg kører nemlig ad Great Ocean Road, en 243 kilometer lang vejstrækning, og som navnet antyder, løber vejen primært langs kysten, og når den ikke gør det, går den igennem smukke skove. Vejen er en af Australiens helt store turistattraktioner, og det er til at forstå, for der er simpelthen så smukt, at det til gengæld næsten ikke er til at forstå. Kalkstensklipper, smukke strande og det ene syn dejligere end det andet gør, at jeg nyder hvert minut.

og så lader det til, at jeg er blevet en turistattraktion midt i turistattraktionen.

Et væld af mennesker kommer hen og vil høre, hvad jeg dog er for en, hvor jeg har cyklet fra, og hvor jeg skal hen, så det bliver til mange sjove møder og snakke, ikke mindst om den gode Mary, som jo er opvokset på Tasmanien, bare en lille sejltur herfra. De mange snakke og de utallige seværdigheder gør, at antallet af kilometer på cyklen pr. dag ligger markant under normalen, men pyt. Jeg vil aldrig have så travlt på cyklen, at jeg ikke har tid til at kigge mig omkring og få en snak med flinke mennesker, og nu er Melbourne jo også snart inden for overkommelig afstand.

Melbourne er en fantastisk by, og jeg forstår godt, hvorfor byen år efter år bliver valgt til en af de bedste byer, hvis ikke den bedste, at leve i. Med dens mange parker, floder, havn og strand er den så indbydende, at jeg ganske enkelt bliver glad af bare at gå rundt i byen, men det til trods er det efter godt

en uge på tide at komme videre.

Der er godt tre uger, til jeg skal flyve ud af Sydney, hvor jeg aldrig har været. Jeg vil derfor gerne have minimum en uge i byen, og da der er 1000 kilometer fra Melbourne, er det med at komme af sted, selv om det er med bange anelser.

Jeg har nemlig hørt, at turen fra Melbourne til Sydney er stærkt kuperet, og masser af bakker er slet ikke det, jeg sukker efter nu. Efter de første fire dage og 390 kilometer venter 123 kilometer til den lille by, Genoa, og rygterne siger, at det nu virkelig bliver kuperet.

Jeg hader rygter, der holder vand. Da jeg når til Genoa, viser gps'en, at jeg har kravlet næsten 1500 højdemeter, svarende til, at jeg har kørt op ad Sohngårdsholmsvejsbakken i Aalborg 37 gange i løbet af dagens 123 kilometer. Dagen efter kører jeg ind i min fjerde australske delstat, New South Wales, hvor Sydney ligger, og 500 kilometer - og mindst lige så mange bakker - senere, springer jeg på færgen i Bundeena.

Super Sydneyslutning

Jeg kommer af færgen og klør på med de sidste cirka 30 kilometer ind til Sydneys absolutte centrum. Snart kan jeg på cykel-gps'en se, at jeg hastigt nærmer mig turens endelige mål.

Tre kilometer tilbage. Jeg kan slet ikke fatte, at jeg nu har cyklet over 10.000 kilometer, at jeg har været af sted i syv måneder, og først og fremmest kan jeg slet ikke fatte, at min cykeltur er slut lige om lidt.

To kilometer. Jeg kan heller ikke fatte, at jeg virkelig har gjort det, taget fat i min drøm og levet den ud. Jeg glæder mig over, at turen er gået så godt, og at den har overgået selv mine vildeste forventninger.

En kilometer. Jeg er træt helt ind i knoglerne efter masser af hårdt arbejde på cyklen, så jeg glæder mig faktisk til masser af cykelfri afslapning.

500 meter. Men glæden over ikke at skulle cykle meget længere, får snart følgeskab af tristhed over ikke længere at skulle opleve det, der følger med cyklingen, nemlig mødet med alle de fantastiske mennesker.

50 meter. Jeg kan ikke se det endnu, men nu er det lige før, at jeg er der. At jeg er det sted, jeg så mange

gange har drømt om og tænkt på, når endnu en strid bakke gjorde sit til at dræne mig for energi. Når modvinden atter gjorde livet på vejene hårdt, kørte den samme film igen og igen i mit hoved. Drømmefilmen om, hvordan det vil være at køre op foran den bygning, jeg kommer til at se efter næste hjørne.

25 meter. Jeg drejer, og drømmefilmen bliver med ét til dokumentar. For det er ikke længere i mine drømme, at jeg triller min trofaste cykel op foran Sydney Opera House. Det er virkelighed, det sker lige nu og her, og jeg kan simpelthen ikke ønske mig et bedre sted at slutte min tur. Foran et verdensberømt vartegn – tegnet af en landsmand.

Jeg er alting på én gang. Jeg er stolt, jeg er overvældet, jeg er lykkelig for, at det er slut, men samtidig er jeg trist over, at det er slut med store oplevelser. Jeg kan knap forstå, at jeg har trådt turens sidste pedaltråd ud af hundrede af tusinder, hvis ikke millioner. Jeg kan knap forstå, at jeg faktisk har gjort det. Gjort drømmen til virkelighed.

Og så kan jeg slet, slet ikke fatte den verden, jeg har mødt de sidste syv måneder. En verden, der er så ubeskrivelig forskellig fra den verden, vi hører om i nyhederne. Den verden, hvor stort set alle er onde. Hvor alle er ude på at slå hinanden ihjel, snyde hinanden, stjæle fra hinanden, voldtage hinanden, terrorisere hinanden. Den skrækelige verden var jeg for et år siden overbevist om var den virkelige verden. Det er jeg ikke længere, og jeg ved også, hvis ”skyld” det er.

Tamie & Will, Gerard, Amy og pigerne, Anne & Ellis, Patrick & Dolores, Brad, Mandy & Stuart, Ron, Mark & Jodie, Kate og de mange, mange andre fantastiske mennesker, som jeg har mødt på min tur, har nemlig vist mig en helt anden verden. En verden, hvor mistro er afløst af tillid. En verden, hvor tyverier er afløst af gavmildhed. En verden, hvor vold er afløst af omsorg. En verden, hvor ondskab er afløst af venlighed.

Verden er ikke bare uendelig stor – den er også uendelig dejlig, konstaterer jeg glad og tilfreds, mens jeg stiller cyklen og nyder synet af Utzons mesterværk.